

Ναί, ὁ μικρὸς Ἰνδοῦς ἐκοιμᾶτο ὅτε οἱ ποιμένες καὶ οἱ νέοι αὐτῶν φίλοι εἰσῆλθον εἰς τὴν καλαμοσκέπαστον πρῶτην ταύτην ἐκκλησίαν καὶ ὀπόθεν ἐμελλόν νὰ ἐξεέλθωσιν αἱ μεγαλοπρεπέστεραι καὶ ὑψηλότεραι ἀρχαὶ τῆς τελειοτέρας θρησκείας τοῦ κόσμου, τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐκοιμᾶτο καὶ μάλιστα πρὸ πολλοῦ, διότι οἱ μάγοι, ὧν τὰ καθήκοντα ἐπέβαλλον τὴν εἰς τὴν πόλιν ἐπιστροφὴν αὐτῶν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἵναγκάσθησαν ν' ἀναχωρήσωσι, χωρὶς Ἐκεῖνος, ὃν ἤρχοντο ἵνα προσκυνήσωσι, νὰ ἀνοίξῃ καὶ στηρίξῃ ἐπ' αὐτῶν τὰ ἀθῶα αὐτοῦ βλέμματα. Αἱ δὲ μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν προσφῶραι, τὰ πολύτιμα αὐτῶν δῶρα ἔκειντο φῦρδην μίγδην ἀποτελοῦντα ὥρον ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων πλυσίον τῆς ἐκ πεπαλαιωμένου ξύλου φάτνης, ἀνωφελεῖ δειγμάτων σεβασμοῦ, εἰς ἃ οὐδεμία ἀπάντησις εὐγνωμοσύνης ἐδόθη.

Ἡ δὲ ἄμωμος παρθένος καὶ ὁ μυστηριώδεις τῷ τρόπῳ σύζυγος αὐτῆς, καὶ ὁ βοῦς καὶ ὁ ὄνος, οἵτινες εὐρίσκοντο πλυσίον αὐτῶν, οὐδεμίαν προσοχὴν ἀπέδιδον εἰς τὰ ἀνωφελεῖ καὶ ἄχρηστα ταῦτα πλούτη, ἅπερ κατ' ἀρχάς ἐκίνησαν τὴν ἀφελεῖ περιέργειαν τῶν παρισταμένων ποιμένων. Οὐδὲ οἱ ἄρτι προσελθόντες δύο νέοι, ὁ Νεφθαλεὶμ καὶ ἡ Λεία προσέσχον εἰς αὐτά. Τί ὠφελοῦσι πάντα ταῦτα τὰ πλούτη εἰς ἐκείνους, ὧν ἡ καρδιά εἶναι πεπληρωμένη ἔρωτος! Δι' αὐτοὺς ὁ ἀφθόνης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διεσπαρμένος χρυσὸς ἔχει τὴν αὐτὴν ἀξίαν, ἣν καὶ τὰ κατὰ τὸ φθινόπωρον καλύπτοντα τὴν γῆν κίτρινα μεμαραμένα τῶν δένδρων φύλλα.

Ἡ Λεία ἀμέσως πορευθεῖσα ἐγονυπέτησε πλυσίον τῆς φάτνης, ἐν ᾗ ἐκοιμᾶτο ὁ ὡς βρέφος Θεός, ἀποσπάσασα δ' ἐκ τῆς κόμης τὸ τελευταῖον ἐπ' αὐτῆς μεῖναν μεμαραμένον ἄνθος ἔτεινεν αὐτὸ πρὸ τὸ βρέφος. Πράγματι δὲ, πιστεύσατέ με. ὑπῆρξεν ἀληθὲς θαῦμα. Τὰ βλέφαρα τοῦ βρέφους ἀμέσως ἀνεώγησαν μετὰ λάμψεως καὶ τῆς τοῦ χρυσοῦ λαμπροτέρας· μειδίαμα ἐκίνησε τὰ ρόδινα αὐτοῦ χεῖλη· ἐκτακτὸς ἀκτὶς τρυφερότητος καὶ συμπαθείας ἐφώτισε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἄνθος, τὸ πρὸ μικροῦ μεμαραμένον, ἐπανεκτίσθη τὴν ἀκμαιοσύνην καὶ δροσερότητα αὐτοῦ, ὥσθι εὐρέθη ἐκ θαύματος ἐπὶ τοῦ παραγαγόντος αὐτὸ φυτοῦ. Ὁ Θεὸς, ὃν οὐδαμῶς συνεκίνησεν ἡ προσφῶρά τῶν βαρυτιμωτέρων θησαυρῶν, ἐφαίνετο συγκινούμενος ἐκ τῆς προσφῶρας μεμαραμένου ρόδου! Διότι ὁ γεννηθεὶς δὲν ἦτο μόνον Θεὸς εὐσπλαγχνίας καὶ οἴκτου, ἦτο ἐπίσης Θεὸς τῆς ἀγάπης.

ARMAND SILVESTRE.

(Μετάφρασις P. N. K. B.).

## ΛΙΝΑ.\*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ παρόρχεται.

III.

— Καὶ ὁποῖος καθηγητὴς! ἀνέκραξε γελῶν φιλίως· ὥραίος νεανίας μὲ ἀνίστημα 5 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων, μὲ κατασκευὴν ἀθλητικὴν ναυτικοῦ ἢ στρατιώτου, καὶ τοῦτο — τὸ λέγω χωρὶς νὰ τὸν κολλᾶσω, — μὲ μορφήν ἱκανὴν νὰ προσελκύσῃ πολλὰ βλέμματα· καὶ ὁποῖαι μαθήτριά! κορασιδὲς ἀξιολάτρευτοι, τρελλαὶ κεφαλαὶ ἀπὸ δεκαεῖς ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, θηρεύουσαι ἥρωας μυθιστορημάτων ρωμαντικῶν, ἢ πλάνητας ἱππότες, μαθήτριά αἱ ὅποια οὐδὲν ἄλλο ἐπιθυμοῦσιν ἢ νὰ ἀναβιδάσωσι τὸν διδάσκαλόν των ἐπὶ βήθρου λατρευομένου ἀγάλματος!

— Ὡ! Φῆλιξ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ δεσποινὶς Δερουᾶ· νομίζω ὅτι μεταχειρίζεσθε καὶ πῶς ὑπερβολὴν· καὶ ἐγώ, ὡς καὶ ἡ Λευκὴ, ἐξεπαιδεύθημεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς κ. Κολλάρ, καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε ἐξελάθομεν τὸν καθηγητὴν μας ὡς ἥρωα μυθιστορηματος.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ εὐθυμος Φῆλιξ· ὁμιλεῖτε κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀγαπητή. Ἐξήλθετε τῆς σχολῆς ταῦτοχρόνως μὲ τὴν Λευκὴν, δηλαδή πρὸ 4 ἐτῶν, καί, δὲν ἔχει οὕτω, Λευκὴ; Ἡ τότε καθηγητὴς ἦτον ἀγαθώτατος ἐδδομηκοντούτης γέρον.

— Ναί, ὁ πατὴρ Κλοκάρ· ἐβεβαίωσε γελῶσα ἡ κ. δὲ Ραμβέρ.

— Βλέπετε λοιπόν, δεσποινὶς ἀδελφὴ μου; ἡ ἀρετὴ σας ἐλαχίστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου παρίσταται· διότι, εὐφλόγιστος ὡς εἶσαι, παρ' ἐμοίγε κριτῇ, τίς οἶδε ποσάκις θ' ἀνυστέναζες διὰ διδάσκαλον νεώτερον.

Ἡ Ἰωάννα ἠρυθρίασε μέχρι τῶν ὠτων· ἀλλ' ἵνα τηρήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτῆς, ἐμειδίασεν ἀνυψοῦσα τοὺς ὤμους περιφρονητικῶς.

— Ἀγαπητέ μου Φῆλιξ, σᾶς πρκακαλῶ νὰ πισεύσητε ὅτι γνωρίζω ποῦ ν' ἀπονεύμω τὰς συμπαθείας μου, καὶ . . .

Ὁ Δαήλ διέκοψεν αὐτὴν ζωηρῶς.

— Ἀγαπητέ μου Ραμβέρ, εἶπε μετὰ σοβαρότητος, ἐπιτρέψόν μοι νὰ προβάλλω τὴν αὐτὴν ἔνστασιν ὡς καὶ ἡ δεσποινὶς Δερουᾶ· δὲν ἔχομεν οὐδὲ παραμικρὰν σχέσιν πρὸς τοὺς ἱππότες, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ μᾶς σώζει ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν μεταδοτικῶν τούτων φλογῶν . . .

— Εἶναι ὅτι; . . . ἠρώτησεν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ. Τὸ μειδίαμα τοῦ Ἰωάννου ἀπέβη σαρκαστικόν.

— Εἶναι ὅτι, κυρία, . . . εἴμεθα . . . μισθωτοὶ ἄνθρωποι.

— Ἡ βολὴ ἐπέτυχεν τοῦ σκοποῦ· ἡ Ἰωάννα ἀνεσκίρτησεν . . . παίζων λοιπὸν ὁ νεανίας εἰρωνεῖαν ἀντί

εἰρωνείας τῇ ἀπέδιδε! . . . καὶ τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην αἰσθητοτέραν ἔτι κατέστησέ τις ἐκ τῆς ὁμηγύρεως, αὐτοστιγμὴν θίξας τὴν ὑπ᾿ αὐτὴν χορδήν.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος, νέε· εἶπεν ἀγροίκως ὁ γέρων στρατηγός· γνωρίζω κόρην ἐκ τῆς καλλιτέρας κοινωνίας ἢ ὑποία ἐνυμφεύθη τὸν ἀμαξήλατον τῆς.

Ἡ ὁμήγουρις κατέπνιξε κρυφίως πολλοὺς γέλωτας· αἱ κυρίαι μάλιστα ἐκκλύψαν τὰ πρόσωπα διὰ τῶν χειρῶν.

— «ὦ, στρατηγέ! σιωπήσατε, πρὸς Θεοῦ! ἀνέκραξεν ἡ Λευκή, μὴδ' ὅλως καταστέλλουσα τὴν αἰώνιαν αὐτῆς παιδρότητα.

Βεβαίως ἡ συνδιάλεξις προσελθὺς ἔχρηνεν χαλαρὰν ὁχλήρον καὶ ἀμήχανον, ὅτε εὐτυχῶς ἔληξε τὸ γεῦμα. Αἱ δύο πρῶται τῆς ξενίας ὥρρι ὑπῆρξαν ὄντως θλίβεσαι διὰ τὸν Ἰωάννην, ὅστις νοερώς ἀπεφάσισε ν' ἀπέλθῃ ἐντὸς ἑβδομάδος.

Ἐν τῷ ἐξήρχοντο τοῦ ἐστιατηρίου, ὁ ρεμβώδης ἐκεῖνος, λησμονῶν ἑαυτὸν, ἀφῆκε τοὺς λοιποὺς κυρίους νὰ προσενέγκωσι πρὸς τὰς γυναῖκας τὸν βραχίονα. Τότε ἡ κ. δὲ Ραμβέρ, τάχιστα διδούσα τὸν θλίβερόν τοῦ νεανίου ἐκμηδενισμόν, παρήτησε τὸν στρατηγὸν οὗ ἀπησχόλει τὸν βραχίονα, καὶ ἔσπευσε πρὸς ἐκεῖνον.

— Λοιπόν, κ. Δαήλ, πῶς εὐρίσκετε τὴν χώραν μας; — Πολὺ ὥραϊαν, κυρία· εἶπεν ἐκεῖνος ἐξανέγκάζων ἑαυτὸν.

Τὸν ἐξαναγκασμὸν τοῦτον ἐκείνη παρετήρησεν. Ἡ φωνὴ τοῦ νεαροῦ καθηγητοῦ ἦν ἡλλοιωμένη, ζοφερόν δὲ νέφος μελαγχολίας ἐπεσκίαζεν αὐτοῦ τὸ ὄμμα καὶ τὸ μέτωπον· ἀλλ' οὐχ ἦττον ἡ νεαρά γυνὴ παρετήρησε καὶ τι πλέον· κατὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης ἐκάλει τὸν σύζυγον αὐτῆς ἀπλῶς καὶ ἀδελφικῶς «Φῆλιξ!» ἀλλὰ κατὰ τὸ γεῦμα εἶπεν αὐτῷ μετὰ τινος ψυχρότητος: «ἀγαπητέ μοι Ραμβέρ»· βεβαίως τοῦτο ἦν λεπτοτάτη τις μόνον τῆς παραλλαγῆς τῶν συναισθημάτων ἀπόχρωσις, ἀλλὰ καίτοι τοιαύτη, οὐδόλως ἠδύνατο νὰ διαλάβῃ πνεῦμα γυναικεῖον, οἷον τὸ τῆς Λυκῆς, ἥτις ἐσκέπτο κατ' ἰδίαν:

— Ἰδοὺ λοιπόν! εἰς τὰς σχέσεις τῆς φιλοξενίας καὶ τῆς φιλίας δὲν εἶναι δεξιὸς ὁ Φῆλιξ· ἀκουσίως ἑαυτοῦ μετεχειρίσθη τὴν εὐαίσθητον ἀκακίαν ταύτην ὡς σὺνηθές τι φυτόν. Ὁ κ. Δαήλ δὲν θὰ ἦναι ξένος μας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Καὶ ἥσθάνθη ἑαυτὴν προσβληθεῖσαν ἅμα καὶ θλιβεῖσαν συγχρόνως, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ἀρελὴς οἰκείότης ἐξέλειπον, αἱ δὲ πρὸς τὸν ξένον ἐκεῖνον σχέσεις ἀπέβαινον ἐπιφυλακτικῆς εὐγενείας καὶ ἐθιμοτυπίας ψυχρᾶς, φιλοφρονήσεως ἐξ ὧν ἀνταλλάσσει τις συνήθως φέρων λευκὰ χειρόκτι· νά, προσεβλήθη, καθ' ὅτι, ἐν τῷ οἴκῳ, αὐτῆς κατὰ τὰς ἀπαρχὰς ἔτι τῆς ξενίας ὁ εὐγενέστατος τῶν συνδυαζομένων ὠνεῖσθαι ὑπὸ ἀκουσίου καὶ ἀπροόπτου ἀδεξιότητος· ἐθλίβη δὲ διότι ἐν τῇ αἰδήμονι τοῦ ξένου ἀνοχῇ ἀνεγίνωσκεν ὑπερηφανίαν ἀκαταδύναστον, ὑπερηφανίαν, ἣν μόλις φιλοφροσύνη καὶ συμπάθεια εἰ-

λικρινὴς μετὰ μακρὸν νὰ πρᾶνῃ δύναται. Δὲν ἐγνώριζεν ἔτι ἀρκούντως τὸν Ἰωάννην, ἀλλ' ὅμως ἐξετίμα ἤδη αὐτόν· ἐσκέπτο ὅτι εἶναι ἴσως οὗτος ἀπύκνηρος τις τῆς Μοίρας τῆς ἀρμολογίας αὐτῷ ὑψηλῆς τύχης· ἀλλ' οὐδέποτε παράσιτος ἢ δειπνοθήρας, ἢ φίλος ἐξ ἐκείνων οἵτινες τὰ πάντα παραδίδουσιν εἰς συγγνώμην καὶ λήθην χάριν γενναίου γεύματος.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ τοιαύτη ἐκτίμησις αὐτῆς ἐπεβεβαιώθη τάχιστα: πρὸ τοῦ γεύματος ὁ Ἰωάννης ἀναβὰς εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ, κατήλθεν ἐνδεδυμένος τελείαν μέλαιναν περιβολήν· τοῦτο δὲ προξένησεν ἐκπληξίν τιναν εἰς τὴν ὁμήγουριν, καθ' ὅτι οὐδεὶς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης διενόηθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐθιμοτυπίαν ταύτην.

— «ὦ! ὦ! ἐφέλλισεν εἰς τὸ οὖς τῆς δεσποινίδος Δερουᾶ ὁ ὑποκόμης Ἀλβερικ δὲς Ἀῦρες» ὁ διδάσκαλος ἐτοιμάζεται ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἑδραν του. . . .

Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα, μὴ οὔσα διατεθειμένη πρὸς γέλωτα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

#### IV.

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἦτο κακὸς ὁ νέος ὑποκόμης Ἀλβερικ. Ἀμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ Ἰωάννου εἰς τὴν ἔπαυλιν, προσηνέχθη αὐτῷ προσηνῶς, ἐνθυμούμενος ὅτι ὑπῆρξε συμμαθητὴς αὐτοῦ. Ἀπετάθη μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἐνικῶς, τοῦθ' ὅπερ ὅμως, ἐδείκνυε συγκατατάξιαν ἥττονα ἢ ὅσην νομίζει τις ἐκ πρώτης ὄψεως. Διότι εὐνόητον ὅτι τὸ «σύ» ἐντὸς σμικροῦ χρόνου ἀποκαθίσταται ὁ συνήθης τρόπος ἐκφράσεως ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσι τῶν θηλυδριῶν κατὰ τὰς ὥρας τῶν βραδύων αὐτῶν χαριεντισμῶν, καὶ ὁ φύσει εὐθραυστος δεσμός τῆς φιλίας τῶν «προστύχων ὁμηγύρεων» τῆς συναπτομένης ἐν διαστήματι διώρου ἀναστροφῆς ἐν τῷ καπηλείῳ καὶ μέθης ἀηδοῦς.

Ὁ κ. δὲς Ἀῦρες ὠμίλει ἐνικῶς πρὸς τὸν Ἰωάννην ὡς ἐν Παρισίους πρὸς τὸν βρόνον Κλοδομῖρ ἐν τῷ ἱπποστασίῳ, τὸν ἀκόλουθον Σμιθ, τὴν δεσποινίδα Βαβυλᾶ εἰς τὰ παρὰσχόνια καὶ τὸν Ἰωακείμ· γόττερμα εἰς τὸ χρηματιστήριον.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ Ἀλβερικ προσηνέχθη πρὸς τὸν Ἰωάννην ἄριστα· προσήνεγκεν αὐτῷ, ἀνασύρας ἀπὸ κυτίου ἐκ δέρματος κροκοδείλου, ἐξαίρετα τραγήματα, ἄτινα, εὐνόητον ὅτι, ὁ Ἰωάννης δὲν ἐδέχθη· μετὰ τοῦτο, προσηλώσας μονύελον εἰς τὴν κόγχην τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ ὁ ἐξόχως κομψὸς «συρμολαίτης», ἔστρεψε πρὸς τὰ ἄνω τὸν μύστακα αὐτοῦ καὶ ἀπέτεινε λίαν μεγαλοφῶνως πρὸς τὸν Δαήλ τιμητικὴν πρόσκλησιν ὅπως ἀκολουθήσῃ αὐτῷ τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν πέμπτην ὥραν εἰς ἱππευτικὴν ἐκδρομὴν πρὸς τὸ Ἀζάν.

Ὁ Ἰωάννης μειδιᾶσας ἀπεκρίνατο μετριοφρόνως:

— Ἀγαπητέ φίλε, λησμονεῖς ὅτι δὲν ἱππεύω. Ἡ φράσις αὕτη ἐλέχθη ψυχρῶς πως, ἀλλ' ἀταράχως, τοῦθ' ὅπερ ἐκίνησε καὶ πάλιν εἰς σκέψεις τὴν κ. δὲ Ραμβέρ· ἡ δὲ Ἰωάννα ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ὅπως



ρίψη ἀπάντησιν πρὸς τὸν κ. Ἀλβερικ ἀναφερομένην εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ ἤδη ρηθείσαν ὑπ' αὐτοῦ εἰρωνείαν περὶ τῆς διδασκαλίας.

— Ἀγαπητὲ κύριε, δὲν δύναται τις νὰ ἔχη πᾶσας ὁμοῦ τὰς ἱκανότητας· τὸ ἀναβαίνειν εἰς τὴν ἔδραν ἀποκλείει τὸ ἀναβαίνειν εἰς τὸν ἵππον.

Ἡ ἐσπέρα ὅλη διέρρευσε μελάγχολός πως. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα ὁ κτήτωρ τῆς ἐπαύλειος ἐπέδειξε πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ τοὺς ἵππους, τοὺς θηρευτικούς κύνας, τὰ ὄπλα καὶ τὰς ἀμάξας του. Οὐδὲν τούτων ἦτον ἀποκλειστικῶς ἀηδὲς διὰ τὴν ἀπόκεντρον ἐξοχὴν ἐκείνην, ἀλλ' ὁ Ἀλβερικ, παρισιανὸς αὐστηρὸς περὶ τὰ τοιαῦτα, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπνίξῃ θαυμαστικὸν ἐπιφώνημα ἀνελθὼν εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ πρὸ τῆς θέας λαμπροῦ ζεύγους ἵππων χρώματος φαιοῦ σιδηροειδοῦς.

— ὦ! Φῆλιξ, φίλε μου, εἶναι ἀσυγχώρητον!

— Ἀσυγχώρητον; τί λοιπόν, σὲ παρακαλῶ;

— Αὐτὸ τὸ χρῶμα, φίλε μου· θὰ γείνης γελοῖος μέχρι μυκτηρισμῶν· εἰς Παρισίους εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτον.

Ἐκείνος δέ, μετὰ τῆς εὐερεθίστου ἐλικρινείας αὐτοῦ, ἀπήντησε:

— Καὶ φαντάζεσαι ὅτι τὸν ἔχω διὰ τοὺς Παρισίους, αὐτόν, τὸν παλαιόν μου ἵππον, τὸν Βερνίκ; ἀλλ' ἂν θέλω ἀμαξᾶν διὰ τοὺς Παρισίους, θὰ ἔχω ζῶα 500 φρ. ἕκαστον, τὰ ὅποια θὰ παχύνω μὲ τρίφυλλον.

Ὁ ὑποκόμης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ἀληθῶς εἰπεῖν ὁ Ραμβέρ οὐδέποτε ἔμεινεν ἀναπολόγητος· ἵνα γείνη τοῦτο ἔπρεπε ν' ἀπολιθωθῇ διὰ βίου.

Ὁ Ἰωάννης, κεχωρισμένος τῶν ἄλλων, παρετῆρει μεγαλοπρεπῆ πυρρὸν ἵππον κροαίνοντα ἐξ ἀνυπομονησίας ἐν τῷ σηκῷ αὐτοῦ.

Τότε πλησιάσασα ἡ κ. δὲ Ραμβέρ,

— Πῶς τὸν εὐρίσκετε; ἠρώτησεν, ὡς καὶ κατὰ τὸ γεῦμα ὁμιλοῦσα περὶ τῆς χώρας.

— Ὠραῖον, κυρία, πολὺ Ὠραῖον· ἀπήντησεν ἐκείνος μετὰ τόνου πραγματικοῦ, ἀλλ' οὐχὶ μέγα ἐνδιαφέρον ἐκφράζοντος.

— Ἐ, καλὰ, ἀνέκραξεν ὁ Φῆλιξ, μοὶ φαίνεται ἄνθρωπος οὐχὶ τόσον ἀπειρος τῆς ἵππασίας.

— Ἀ! ὁμιλῶ κατὰ τύχην, ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ὅτε ἐξήρχοντο τοῦ ἵπποστασίου, ὁ Ραμβέρ προέτεινε διὰ τὴν αὐρίον θηρευτικὴν ἐκδρομὴν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Ἰσως, εἶπον πρὸς ἀλλήλους, θὰ ἐκκενωθῇ εἰς τὸν ἀέρα βροχὴ σφαιρῶν, καίτοι ἡ πετρωτὴ λεία κατέστη σπανιωτάτη ἐν τῇ χώρῃ.

— Ἀ! κύριοι, προσέθηκεν ὁ Φῆλιξ, μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Λάνδ, εἰς Οὐελλιές, ὅπου ἔχω ἕνα μικρὸν οἰκίσκον· θὰ ἰδῇτε· ἐκεῖ εἶναι γῆ τῆς ἐπαγγελίας διὰ τοὺς θηρευτάς· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ, αὐρίον κύνηγοῦμον σχοινίλους, ἐν ἐλλείψει περδίκων· θὰ ἔλθῃς, Ἰωάννη, δὲν ἔχει οὕτως;

Ὁ νεανίας ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Συγγνώμην, δὲν εἰμαι θηρευτής, καὶ ἤθελον ἐντραπῇ ἐνώπιον ὅλων ὑμῶν· ἂν τὸ ἐπιτρέψῃς, θ' ἀναδιφήσω κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πύργου.

— Ὅπως ἀγαπᾷς· ἀπήντησεν ὁ Φῆλιξ, παρωξυσμένος πως· ἀλλὰ, μεταξύ μας, φίλε μου, εἶσαι ἀληθινὰ πολὺ Διδάσκαλος, ἀληθινὰ!

Πρὸς τοῦτο ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίνατο ἡρεμῶς:

— Τί νὰ γείνη, ἀγαπητὲ μου· γίνεται τις ὅχι ὅ,τι θέλει, ἀλλ' ὅ,τι δύναται νὰ γενῇ.

Ὁ ἕτερος τῶν πυργοδεσποτῶν ἐθεώρησε πρέπον νὰ ἐπιδείξῃ ἐνδιαφέρον πρὸς αὐτὸν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ.

— Σκοπεύετε ν' ἀφιερωθῇτε εἰς τὴν διδασκαλίαν, κύριε;

Ὁ Δαήλ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκατήσῃ ζωηρὰν ἀρνησιν.

— Ὅχι, κύριε.

— Ὅχι; ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς λοιπόν εἴσθε διδάσκαλος;

Τὸ λᾶθος διεπράχθη ἤδη, προσεπάθησεν ὅθεν νὰ ἐλαττώσῃ αὐτὸ κατὰ τὸ δυνατόν.

— Παροδικῶς, κύριε· πράγματι εἰμαι φοιτητής.

— Ἀ, φοιτητής; . . . εἰς ποίαν ἐπιστήμην;

— Εἰς τὴν ἱατρικὴν, κύριε.

— Ἀ, εἰς τὴν ἱατρικὴν· τώρα . . . ἐγὼ νομίζω . . . ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ζήτημα καλαισθησίας ἀτομικῆς· ἐγὼ προτίμησα νὰ σπουδᾶσω τὰ νομικά· ἀπεφοίτησα ἐν Τολώσῃ· ἐκάμετε λᾶθος, κατ' ἐμέ· ἔπρεπε νὰ σπουδάσητε τὴν νομικὴν.

— Τὴν ἐσπούδασα, κύριε· εἶπεν ὁ Ἰωάννης μειδιῶν.

— Λοιπόν . . . εἴσθε . . . τελειόφοιτος . . .

— Ὅχι, εἶπε, διστάσας ἐπὶ στιγμὴν· εἰμαι . . . διδάκτωρ.

Ὁ ἀγρότης ὑπισθιδρομήσας κατὰ ἐν βῆμα προσεῖδεν αὐτὸν μετ' ἀτενοῦς ἐκπλήξεως.

— Οὕτω λοιπόν . . . εἴσθε διδάκτωρ τὰ νομικά; τὰ συγχαρητήριά μου, νεανία μου! φαίνεται ὅτι εἰργάσθητε λαμπρά.

— Ἀ! εἶπε νωχελῶς ὁ ἵπποκόμης Ἀλβερικ· μήπως τάχα ἀπαιτοῦν ἐργασίαν τὰ νομικά; ἐκ μ' ἐλέγετε φιλολογίαν, τοῦλάχιστον . . . ἐκεῖνο διαφέρει.

Ἡ κ. δὲ Ραμβέρ ἐσκέψατο ὅτι ἤλθεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἔδει νὰ προζενήσῃ χαρὰν εἰς τὸν Ἰωάννην.

— Φρονῶ ὅτι ἂν ὁ κ. Δαήλ ἐπρόφθανε μέχρι τοῦδε, θὰ ἐλάμβανεν ἐπίσης ὁ πολυτῆριον φιλολογικῶν σπουδῶν.

— Ἀλλὰ ἐπρόφθασα ἤδη, κυρία· εἶπεν ὁ νεανίας ἐρυθριῶν ὀλίγον.

Τότε ὁ Φῆλιξ ἀνεσκήρτησεν.

— Ἀλήθεια! καὶ εἰς αὐτὸ εἶσαι τελειόφοιτος; . .

— Λοιπόν, ναι, καλὲ μου φίλε.

Γενικὴ μεταβολὴ ἰδεῶν! ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐστράφησαν πρὸς τὸ ἐκτακτὸν ἐκεῖνο φαινόμενον, ἡ δὲ Ἰωάννα προσεπάθησε ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀκουσίαν αὐτῆς

συνοφρύνωσιν, ἐνῶ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων αὐτῆς διέφρουγον αἱ ἐξῆς λέξεις :

— Λοιπὸν ἡπατώμην ;

# V.

Διέρρευσεν ἐβδομάς, καθ' ἣν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ δι' εὐγενῶν φροντίδων καὶ περιποιήσεων κατώρθωσε νὰ διαánoιξη κατὰ μικρὸν τὴν κεκλεισμένην τοῦ ξένου ψυχὴν.

Ἡ εὐγενὴς φύσις τοῦ νεανίου δὲν ἡδυνάθη νὰ τηρηθῇ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τῆς γλυκείας ἐπιδράσεως τῆς θελκτικῆς ἐκείνης γυναικός, ἥτις εἰσέδυσσε μέχρι τῶν βαθυτάτων αὐτοῦ διαλογισμῶν. Ἀνέκφραστον εὐρίσκων θέλητρον ἐν τῇ μετ' αὐτῆς συνδιαλέξει, χάριν αὐτῆς καὶ μόνης ἀρίστατο ἐνίοτε τῆς συστηματικῆς σιωπῆς, ἣν ἐτήρει πρὸ τῆς λοιπῆς ὁμυγῆρεως. Ἐπιλανθάνομενος δ' ἑαυτοῦ τότε, ἀπεκάλυπτεν αὐτῇ ἀσυναισθητῶς τοὺς θησαυροὺς τῆς θερμῆς καρδίας του καὶ τὸν ἡρωϊσμόν τῆς αὐταπαρνησίης αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Λευκὴ ἀφ' ἐτέρου ταχέως ἐκυριεύθη ὑπὸ ζωντῆς καὶ ἀγνῆς συμπαιδείας πρὸς τὸν νεανίαν ἐκείνον τὸν ἀνυψοῦντα τὸ υἱικὸν φίλτρον εἰς ὕψος σχεδὸν ἐπείν ἄγνωστα πρὸς τὴν φαύλην ἡμῶν ἐποχὴν. Ἀφ' ἐτέρου ὑπῆρχε καὶ τι τὸ θίγον καὶ κεντοῦν τὴν περιεργίαν αὐτῆς : ἡ εὐνόητος ὑπαρξίς μυστικοῦ πολυδακρύτου ἐν τῷ βῆθει τῆς σταθερᾶς ἐκείνης βουλήσεως, μυστικοῦ ὅπερ παρεμόρφου τὸν φίλον αὐτῆς. Ἐπεθύμησε λοιπὸν νὰ μᾶθῃ τὸ μυστικὸν τοῦτο, πεποιθὺς ὅτι δὲν θὰ ἡδυνάτει νὰ ἐπιχύσῃ βάλσαμον, ἐάν, ὡς διέβλεπεν, ἦτο τραῦμα ἐρωτικόν. Ἀλλ' ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἰωάννου οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε προβῇ εἰς ὁμολογίαν, ἡ δὲ ἀγαθὴ καὶ ὅλως ἀριλοκερδὴς φίλη οὐδεμίαν δυστυχῶς εἶχεν ἐλπίδα ἐπιτυχίας κἄν ἐτι ἐπεχειρεῖ ἐκβιασμὸν τοῦ μυστικοῦ χάριν αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀνδρὸς πρὸς ὃν τοσαύτην συνέλαβεν ἀγνὴν συμπάθειαν.

Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν οἱ προσκεκλημένοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἔλαβον τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἄγουσαν ἐκαστος. Τὴν πρωίαν δ' ἐκείνην ὅτε ὁ Φήλιξ εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ κυνήγιον μετὰ τοῦ ὑποκόμητος, ὅστις μόνος ἔμεινεν, ἡ κ. δὲ Ραμβέρ παρουσιάσθη πρὸς τὸν Ἰωάννην φέρουσα πῖλον θαυμασίως καλλύνοντα τὴν μορφήν αὐτῆς.

Τείνουσα δὲ πρὸς αὐτὸν τὴν μικρὰν καὶ εὐσχαρὸν χεῖρά της,

— Ἀγαπητὲ κύριε, τῷ εἶπεν, ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς καλέσω διὰ μίαν ἀγγαρείαν.

— Ἀγγαρείαν ; διατάξατε, κυρία.

— Ναί· φαντασθῆτε ὅτι ὅλοι μ' ἐγκαταλείπουν σήμερον, καὶ τὸ κκὸν παρὰδειγμα ἔδωκεν ὁ σύζυγός μου αὐτός· ἀρχίζει νὰ προτιμᾷ ἀπ' ἐμὲ τοὺς ὀρτυγας τοῦ φθιναπώρου· ὁ κ. ὑποκόμης ἠκολούθησεν αὐτόν· ἡ μήτηρ μου ἔχει ἡμικρανίαν, ἡ δὲ Ἰωάννα εἶναι ὠργισμένη μαζύ μου· λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ προσφέρετε τὸν βραχίονά σας διὰ μικρὸν περίπατον ;

— Πῶς λοιπὸν, κυρία, . . . ὀνομάζετε τοῦτο ἀγγαρείαν ; . . .

— Σιωπῇ ! μὴ φιλοφρονήσεις, μὴ ἱπποτισμούς· πρῶτον, δὲν εἰσθε εἰς τὴν ὑπόθεσιν· δεῦτερον δὲ θὰ μοὶ προξενεῖτε φόβον, διότι εἶμαι γυνὴ ὑπανδρὸς, καὶ θὰ μ' ἐκάνετε νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ὀρτυγοθηρία τοῦ Φήλικος εἶναι ἀγνοτέρα ἢ ὁ ἰδικὸς μας περίπατος διὰ μέσου τῶν ἀμανιτῶν τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ Ἰωάννης ἀπήντησε παιδρῶς πρὸς τὸν χαριεντισμὸν τοῦτον.

— Ἐστω ! εἶπεν, ἐμπρός, εἰς τὴν ἀγγαρείαν· πότε φεύγομεν ;

— Ἀλλὰ . . . εὐθὺς τώρα, ἂν θέλητε.

Μετὰ πάροδον πέντε μόλις λεπτῶν ἡ κ. δὲ Ραμβέρ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἰωάννου ἐβυθίζετο μετ' αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῶν πρώτων πυκνοφύλλων δένδρων θαυλλοῦ τινὸς ὅπερ ὀνομάζεται « δάσος τῶν Μοναχῶν. »

Τὸ δάσος τοῦτο τῶν Μοναχῶν ἦν ἀσθενὲς λείψανον γηραιοῦ τινος γιγαντιαίου δεινῶντος ὃν παντοιοτρόπως περιέκοψεν ἡ ἀξίνη καὶ ἡ ὕνις ἐξεριζώσεν· ἐν τῇ γραφικωτάτῃ χώρῃ ἐκείνῃ ἐκατοστῶς ὅλαι τοιούτων γλαφυρῶν θυσάνων πυκνοφύλλων κορυφῶν εἰσιν ἀραιῶς κατεσπαρμέναι ἀνὰ τὰς ὑπαιρείας τῶν εὐφύτων αὐτῆς λόφων· οἱ πλείστοι δ' ἐξ αὐτῶν ἀποτελοῦνται ἐκ μικρῶν, λεπτοφυῶν ἀλλ' εὐθαλῶν καὶ καλλιφύλλων δρυῶν, ὧν αἱ παραφυάδες, παχέαι καὶ ὀγκώδεις, πλατέως ἐπὶ τῶν ριζῶν ἐκτείνονται· ἐκεῖ δ' ἔνθα αἱ παραφυάδες ἐξαφανίζονται, ἀνὰ μέσον τῶν ρυπαρῶν βωλιτίδων, ταπεινῶν εὐρηματῶν τῶν πτωχῶν. ἀνορθοῦνται τῇδε κάκεισε κεφαλαὶ ἡμέρων ἀμανιτῶν.

Τὸ δάσος τῶν Μοναχῶν εὐρῆται εἰς 600 περίπου μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως, παρὰ τὰ μεθόρια ἀγροικίας ἑλλης σκιαζομένης ὑπὸ αἰωνοβίων κορυμῶν καὶ φρακτοῦς τρόπον τινὰ τὴν ὄχθην τοῦ Γαρρόνα.

Ἐξείθεν ἡ θέα, καίπερ οὐχὶ λίαν ἐκτεταμένη, ἦν οὐχ ἥττον ἀξιοθαύμαστος· τὰ ὠροθόλα τοῦ ποταμοῦ κύματ' ἐκυλόντο πρὸς νότον ἐν μέσῳ τῶν δύο ὀχθῶν τῶν καταφύτων ὑπὸ λευκῶν καὶ αἰγείρων, ἐπιστεγάζομενα κατὰ τὸ ἀντίθετον ἄνδρον ὑπὸ δένδρων εὐρυκλώνων καὶ ὑψηλῶν· πρὸς ἀνάπλου διευθυνομένον τὸ βλέμμα συνήντα τὴν γέφυραν τοῦ Λαυρᾶκ, μέχρις οὐρανοῦ αἵρουσαι τὸ ὑψίδημα τῆς τόξου πρὸς κατάπλου, βραχίονα τοῦ ποταμοῦ ἐξαπλούμενον εὐρέως, ἐν ᾧ ὑπὲρ αὐτὸν διηνοίγετο εὐρὺς ὁ ὀρίζων, τοῦ Ἀζέν· σκοληκόδροτα δὲ τινὰ βόθρα ἐσήποντο αἰωνίως προσηλωμένα ἐντὸς τῶν ὕδροχαρῶν φυκῶν.

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).